

[Svend Andersen]

ikke penge til opgaven, men det fortæller, hvordan opgaven skal løses, når vi går i gang. Vi er i socialdemokratiet ikke i tvivl om, at det er absolut nødvendigt, at vi kommer i gang hurtigt. Vi har ikke råd til at vente, af beskæftigelsesmæssige grunde, af valutamæssige grunde, men vi kan heller ikke i et velfærdssamfund som vort tillade, at 1 million danskere bor i boliger, der er utidssvarende.

Der er i forslaget lagt op til, at det pålægges kommunerne at tilrettelægge en planlægning for byfornyelse og boligforbedring og så i samarbejde med byfornysesselskaber bringe planen til udførelse.

Den offentlige støtte består efter forslaget i, at kommunerne yder lån eller garanterer for lån; staten yder derefter rentesikring efter regler, der svarer til nybyggeriets. Vi finder det ikke bare rimeligt, men også en forudsætning, at støttemulighederne i princippet svarer til nybyggeriets.

Med de samtidig foreslåede ændringer i boligsikringsloven forbedres boligsikringen for beboere i de forbedrede boliger, og for de lejere, der må flytte over i anden bolig på grund af byfornyelsen, ydes boligsikring i overensstemmelse med de regler, der er gældende efter saneringsloven.

For at løse genhusningsproblemet ændres saneringsloven samtidig, og selv om der er en tendens til, at flere saneringsmodne lejligheder bevares og forbedres fremfor en total-sanering, betyder de samlede saneringstilsgagn, at der er et større genhusningsbehov, og derfor foreslås det, at ejere i udlejningsboliger skal stille hver tredje ledig bolig til rådighed i stedet for som nu hver femte.

Jeg skal med disse bemærkninger og i øvrigt med henvisning til de fyldige bemærkninger til lovforslaget anbefale forslaget til et grundigt udvalgsarbejde og til endelig vedtagelse.

Fogh Rasmussen (V):

De lovforslag eller det lovkompleks, som vi her har til behandling, minder faktisk mest af alt om et eventyr. H. C. Andersen skrev i sin tid eventyret om kejserens nye klæder. Det var beretningen om, hvordan kejseren af svigagtige skræddere fik syet en prægtig klædedragt, der blot havde det ved sig, at den var usynlig for alle, der ikke duede til deres

job. Her har boligministeren også fået fremstillet et forslag til byfornyelse, som er stort, prægtigt og kostbart. Men se, da ministeren så skulle præsentere sit værk, da havde han ingenting på, thi loven vil aldrig blive brugt, hvis der ingen penge er. De, der er ærlige, som den lille dreng var det i eventyret, kan se det og tør også sige det åbent, og jeg tror snart, at det vil lyde fra alle sider: »Ja, se, ministeren har intet på!«

Jeg vil godt rent indledningsvis slå fast, at venstre mener, at byfornyelse som princip er en god og rigtig ting. Det er på tide at gøre op med »brug og smid væk«-filosofien i boligpolitikken. Det er samfundsøkonomisk mere fordelagtigt at bevare og forbedre den bestående bebyggelse fremfor bare at rive ned og bygge nyt. For det første er det billigere at udnytte den eksisterende infrastruktur fremfor at skulle opbygge en ny. For det andet er modernisering og vedligeholdelse mindre belastende for betalingsbalancen, end nybyggeri er det. For det tredje giver en given investering i byfornyelse mere beskæftigelse end den samme investering i nybyggeri. For det fjerde sikrer fornyelsen af de ældre bykvarterer en bedre befolkningsfordeling i de større byers boligområder. For det femte vil en byfornyelse sænke forbruget af landbrugsjord til byudvikling. For det sjette kan en rigtigt gennemført byfornyelse skabe et bedre boligmiljø end den betonslum, der er vokset op i kølvandet af tidligere tiders total-saneringer.

Det vil altså fremgå af det, jeg har sagt her, at venstre virkelig er optaget af og virkelig er positiv over for selve byfornyelsestanken, men netop derfor er vi ikke så lidt betænkelige ved boligministerens forslag. Ambitionsniveauet i ministerens forslag er så højt, at konsekvensen givetvis er, at der ikke kommer gang i byfornyelsen foreløbig. Ifølge boligministerens egne beregninger vil byfornyelsen, hvis den altså kommer i gang i fuldt omfang, komme til at koste det offentlige omkring 25 mia kr. over 20 år, hvoraf kommunerne rundt regnet skal betale en femtedel. Men boligministeriets udgiftsskøn er jo alt, alt for lavt. Der er f. eks. regnet med en rentesats på 16 pct., den bliver vel snarere 20, og alene det vil forøge statens udgifter med 5 mia kr., så de samlede offentlige udgifter bliver mindst 30 mia kr. i 1980-priser. Dertil kommer i øvrigt også, at det beregne-